

Projektové noviny

www.7zskolin.cz

Číslo 2

9.ročník (2012/2013)

prosinec – leden 2013

Samostatná příloha časopisu

Z obsahu:

- Malujeme zimu
- Macharovo pero, oceněné práce
- Práce dětí ze 2.A a 2.C
- Hádanky ze 2.A
- Moje koníčky, práce žáků 3.C
- Projekt Ovečka ve 4.B
- Co se děje ve třídách
- Učíme se o zvířatech, 2.ročník
- Mikuláš, čert a Vánoce
- 4.B v planetáriu
- Vyjmenovaná slova v 5.B a ve 4.B

Mikulášská

30. listopadu v pátek byla Mikulášská. Odehrála se v školovické. Čert nás naučil dvojskol. Tancili jsme hlava, ramena, kolena, palce, sluch, bulvy, fukola. Čolali jsme na Mikuláše. Nejvíce se nám líbilo, když jsme dostali dárky. Zpívali jsme Ach synku, synku.

Dobránská, Konar z. roška 34

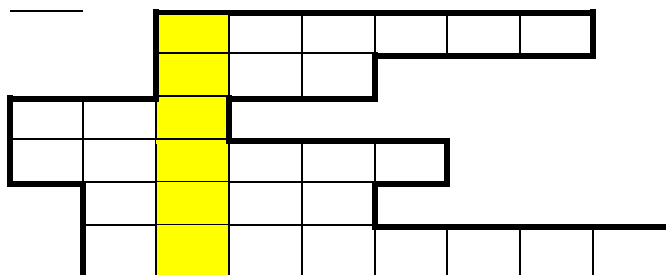

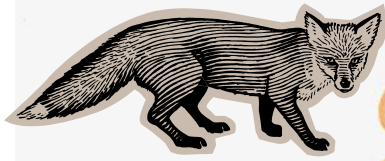
V Přibyslavi žili Zbyněk a Zbyšek Bystří. Když šli ven, potkali Lindu Vysokou, která strašně vzlykala. Kluci se zeptali: „Proč ten povyk?“ Linda odpověděla: „Když je sychravo a neslyšíme klapat mlýny, nikdo si se mnou nechce hrát. Chlapce to moc mrzelo a řekli zaklínadlo. Najednou se nachomýtli v Přibyslavi u vyschlého pole. Patrik Slaviček, V.B

Najdi v následujícím slově zvíře: K A P E S N Í K. Ondřej Novotný

Křížovku připravila Jana Černá. Až ji vyluštíš, zjistíš, jaké má zvíře. Do volných okének dopiš slova. (Třetí sloupec je tajenka).

1. Listonoš
2. Svátek 24. 12. (dívka)
3. Část obličeje
4. Šestý den v týdnu
5. Naše planeta
6. Půjčovna knih

Novosnýj O.

Liška

Liška žije v lese. Je to savce - rodí živá mláďata, která sají mateřské mléko. Tělo se skládá z hlavy (čelních, očí, uší, slama, vousy), krku, předních a zadních končetin, srpu a ocasu. Je hlavně myši a krabošě, loví mladé zajíčky a krade kuřátka v kurníku. Přesimuje v noce. Liška dokáže běžet s rychlostí až 40 km/h. Může přenášet vzdušnou. Loví se pro její kožíšek.

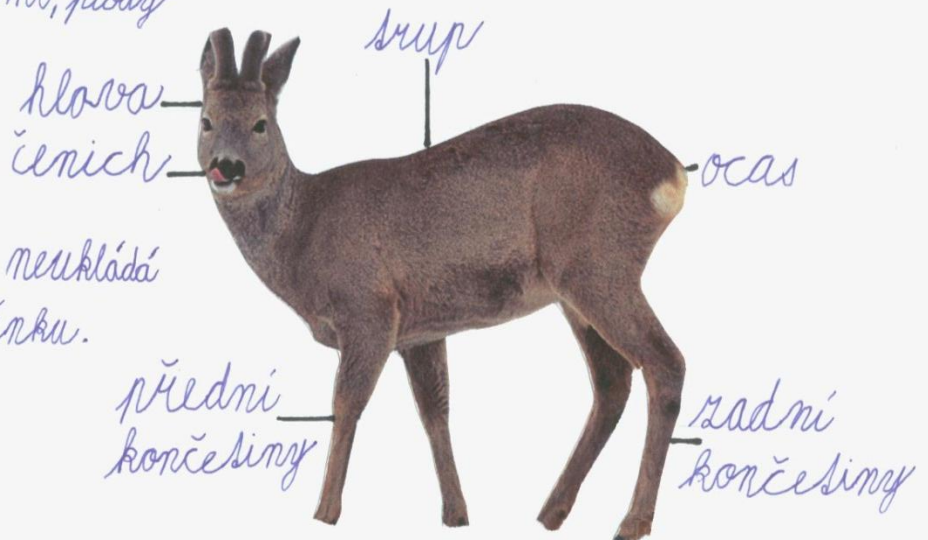
Nikolčina kočička - Nikolka Šebestiánová 2.A

Moje kočička se jmenuje Pacička. Je bílá a má hnědé pruhy. Její tělo je štíhlé s hebkou srstí. Její hlava je malá a dívá se na mě svými velkýma očima. Má dlouhé hbité packy a na nich velmi ostré dráčky. Když se zlobí, mrská dlouhým ocasem a vystrkuje dráčky. Ráda ji pozorují, jak rychle běhá za knoflíkem uvázaným na provázku. Mám ji moc ráda.

SRNEC OBECNÝ

Má kráské parůžky.

Živí se bylinami, plody
a šrávou.

Přes zimu se neukládá
k zimnímu spánku.

Samička je srna a
mládě je srně.

Je to savce, mláďata se
rodí živá. Lají mateřské
mléko.

V prvouce se děti učily o zvířátkách, která žijí v lese. Zkoušely popsat i svoje zvířátka - domácí mazlíčky, které chovají doma v bytě. Vyzkoušely si práci pana spisovatele a zahrály si i na básníky. Kluci a holčičky vymysleli moc pěkné básničky a hádanky a popsali své čtyřnohé kamarády. Učily se s námi i některé děti ze 2.C, proto i jejich nejlepší práce si můžete přečíst.

Uhodneš tohle zvířátko? Zkus to. - Sebastian Michl 2.A

Je to chlupaté s dlouhým ocáskem,
taky si rádo hraje s provázkem.
Když to pohladíš, přede to,
když mu dáš mléko, pije to.

Kdo má chytrou hlavičku,
Chroupá denně mrkvičku.
Je to zdravé na oči,
s rýmou také zatočí.

Jakub Chyba 2.C

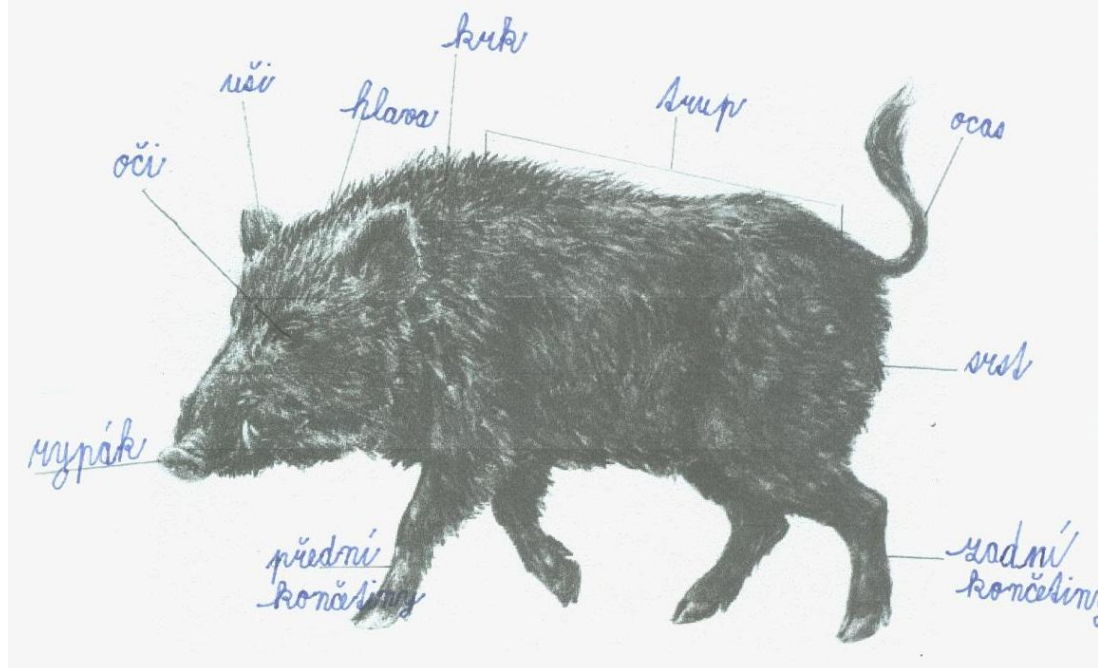
Je to malé, velmi hravé,
Má to ostré dráčky.
Loví myšky, chytá ptáky,
Občas mlsá mlíčko z misky.

Jakub Materna 2.A

Brouček
Na paloučku brouček spinká,
zvoní mu tam konvalinka.
A jak dlouho zvonila,
tak nám broučka vzbudila.

PRASE DIVOKÉ

Prase divoké je lesní zvíře, které žije ve slupách. Má velké svalnaté tělo s krátkými nohama a černošedou srst. Živí kořínky, semeny, lesními plody, červy a slimáky.

Ondřej Nováček, 2.B

Moje zvířátko je malé, chlupaté a hebké. Má čtyři packy, ostré dráčky a huňatý kožíšek. Je bílé s hnědými flíčky. Na hlavičce má dlouhá ouška, modrá očka a roztomilý čumáček. Jmenuje se Rozárka. Co je to? Je to můj králíček. Nikolka Šebestiánová 2.A

Moje kočka Vendulka - Tomáš Lahoda 2.A

Vendulka je velmi přítulná kočička. Je jí deset let. Má třibarevnou srst. Dávám jí granule. Když něco chce z linky, tak si stoupne jako lasička. Vendulka je šikovná lovkyně, nosí nám myši pod schody. Za odměnu ji dávám čokoládu, kterou miluje. Mám ji moc rád.

4.B v planetáriu

V Planetáriu se mi moc líbilo. Bylo tam hodně zajímavých věcí: například, že jsou také trpasličí planety. Na to jsem úplně zapomněla. Nejvíce se mi líbilo, jak nám promítali hvězdy a měsíc. Moc se mi to líbilo a určitě se tam někdy ráda vrátím. Eliška Pavlíková

Ráno v 6.45 hodin jsme se všechny děti setkali u školy, protože jsme jeli autobusem do Prahy, kde jsme navštívili Planetárium. Pan řidič, který pro nás přijel, měl u sebe pejska. Byl to Yorkshire Teriér, podobného mám doma, a jmenoval se Andy. Když jsme dojeli do Prahy, tak nás pan řidič vysadil na parkovišti a odjel. Potom jsme se seřadili od jedničky do dvaceti a šli jsme do Planetária. Než jsme vešli dovnitř, tak jsme se nasvačili. Po svačině jsme vešli do budovy. To byla nádhera, taková malá pohádka. Paní pokladní nám dala lístky a šli jsme do šatny, kde jsme si nechali své věci i baťohy a zase jsme se znova seřadili. Šli jsme po schodech nahoru, kde jsme si sedli a za chvíli nám začali promítat o planetách. Po skončení promítání jsme se seřadili a šli zase dolů, kde nám paní učitelka řekla, že máme volno. Také jsem si tam vyzkoušel ovládání planet, nastavil jsem si dalekohled a dva simulátory, bylo to sice drahé, ale nemohl jsem odolat a tak jsem si je zkusil, na každém jsem byl 2 minuty. Pak jsme si vzali své věci, seřadili se a vyšli ven. Znovu jsme se nasvačili a za celou dobu jsem napočítal 5 veverek. Po svačině jsme šli na parkoviště, kde na nás čekal pan řidič s autobusem. Nastoupili jsme do autobusu, vyndal jsem si mp3 a poslouchal jsem písničky. A to je konec naší cesty. *Lukáš Pošík*

Ve čtvrtek jsme byli na exkurzi v Planetáriu Praha. Jeli jsme autobusem s třídou 5. B. V autobuse byla fenka Andy. V planetáriu jsme šli na promítání vesmíru a hvězd v kopuli. Trvalo to asi tak půl hodiny. Potom jsme si to tam mohli celé prohlédnout. Kluci i holky si mohli zkusit jet simulátorem auta. Po obědě jsme jeli zase domů autobusem. Exkurze se nám všem líbila. *Vendula Nováková, 4.B*

Bylo to tam velmi zajímavé a hezké. Nejzajímavější pro mě bylo, že souhvězdí jsou velmi viditelná na obloze naším okem. Nejvíce se mi líbilo, když nám promítali film o planetách a hvězdách. Mohli jsme si zde vyzkoušet dalekohled, a nebo jak jsou

těžké planety. Moc se mi to líbilo a chtěla bych, abych mohla vše vidět na vlastní oči. V autobuse jsme jeli společně s 5.B a s pejskem jménem Andy. Byl to Yorkšír. *Viktorie Neradová*

Dne 22.11. jsme jeli do planetária v Praze. Bylo to velmi zajímavé. Nejdříve jsme byli na promítání v kopuli planetária. Promítání bylo o vesmíru a o hvězdné obloze. Když jsme se vrátili do hlavní místnosti, dali jsme si rozchod. Planetárium bylo velmi interaktivní, takže jste si mohli téměř všechno vyzkoušet sami. Nejvíce se mi líbily simulátory Měsíčního povrchu a povrchu Marsu. Stálo to 40 Kč a jel jsem na nich dvakrát. Celý výlet se mi moc líbil a těším se na další výlety. *Ondřej Vorlíček*

Vánoce

Vojtěch Barcal, Kateřina Holubová 5.B

Byla jednou jedna vločka
ve vzduchu jí slízla kočka.
Kočka vklouzla do bytu,
zdraví pana Dopitu.
Kapr plave v neckách,
loví řetěz v keckách.
V obýváku stojí stromek
místo hvězdy visí zvonek.

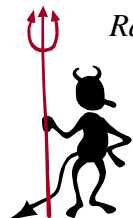
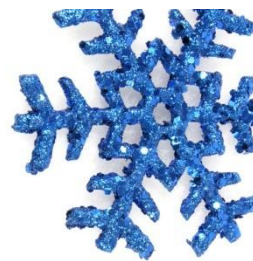

Emma Koděrová, Tomáš Humpolák 5.B

Je prosinec a kapr na stole voní,
za chvíli se dárky pod stromečkem rozbalují.
Venku vločky padají,
čerti venku číhají,
řetězy ve dlaních.
Pozor, děti, dejte pozor!!
Na Vánoce má čert dozor!
Chytne vás a unese, do pekla vás odnese.

Veronika Slavičková 5.B
Doma máme stromeček,
pod stromečkem dáreček.
Kapr čvachtá ve vodě,
a já zase v záhoně.

Vločka padá z nebička,
a řetízek z kolečka.
Vánoce my rádi máme,
rádi si s vámi povídáme.

Radek Materna ze 2.A naučil svoje spolužáky tuto čertovskou básničku. Tak doufám, že od ledna druháci nebudou zlobit ani ve škole, ani doma.

Čert

Čerte, čerte, chlupatý,
nech ten pytel za vraty.

Slibuju ti, slibuju,
že už zlobit nebudu.

Literární soutěž Macharovo pero – 1.kategorie

Z naší školy získali ocenění dva žáci z pátého ročníku.

„Nesud' člověka podle vzhledu“ - *Tomáš Bukač, 5. B*

Příběh se odehrával před dvěma lety, když jsem chodil do 3. třídy. Naše třída byla normální - běžná. Paní učitelka byla hodná a zábavná. Měl jsem zde mnoho kamarádů.

Až jednou k nám do třídy přišli 3 noví spolužáci - trojčata. Tomáš, David a Anička. Protože pocházeli z Vietnamu, nikdo se s nimi nechtěl kamarádit.

Tomáš byl z těchto tří sourozenců nejvyšší. Nosil brýle a nebál se mluvit před celou třídou. Anička byla malá, mluvila hlasitě a srozumitelně. Také pilně a ráda četla. David neměl rád český jazyk a matematiku. Byl menšího vzrůstu a mluvil potichu.

Do naší třídy se jim také nepodařilo zapadnout, protože jim moc nešlo učení. Jakmile si toho všimla paní učitelka, snažila se jim co nejvíce pomoci. Dávala jim procvičovat matematické příklady a doučovala je český jazyk. Zanedlouho bylo možné vidět lepší výsledky a známky se všem sourozencům začaly zlepšovat. Ostatní děti také ocenily jejich snahu a začaly se s nimi více kamarádit.

Tom se stal mým kamarádem díky hodině tělesné výchovy. Neměl jsem totiž boty do tělocvičny, a tak jsem se zeptal kluků, jestli někdo nemá na půjčení. Hned na to ke mně přiběhl Tom a půjčil mi svoje boty. Moc mi tím pomohl a zachránil mě před jistou poznámkou.

Začal jsem si ho více všímat a zjistil jsem, že je to chytrý, šikovný, pilný a usměvavý kluk. Stali se z nás dobří kamarádi.

Nyní chodíme do 5. Třídy. Tomáš mne učí vietnamsky. Vždy mě naučí něco nového.

Díky Tomovi už také vím, že člověka nemám posuzovat podle toho, jak vypadá, ale podle toho jaký je.

Nesud' člověka podle vzhledu - *Vojtěch Barcal, 5.B*

Kéž by tomu tak bylo. Bohužel velmi mnoho lidí, možná i většina, dává přednost prvnímu dojmu. Usuzuje o kvalitě člověka podle vzhledu, dává na první dojem, na fyzický vzhled, kvalitu oděvu druhých. Soudí zcela nepatřičně. Pouze povrchně hodnotí, bez další hlubší úvahy.

Často lidé setrvávají na špatném hodnocení i delší dobu a nevnímají, že kvalita člověka není vždy zjevná. Mnoho dobrého se neodkrývá na setkání. Lidští andělé nemají křídla, i když

vnímavý člověk dokáže odhalit něžnou duši díky vnímání aury. Ale to jsem zaběhl skoro až do esoteriky, která mne před nedávnem oslovila.

Zkrátka co si budeme říkat. V dnešních dnech neplatí, že šaty dělají člověka. Neplatilo to ani v minulosti, i když připouštím, že naši předci to měli jednodušší. Klamů je v dnešní době zkrátka více.

O tom, že nemáme soudit druhé povrchně, vypráví můj krátký příběh. Snažím se v něm vysvětlit, že nemáme člověka posuzovat podle vzhledu. Ostatně to je i mé zadání. Myslím si, že nic v životě není tak jednoduché, jak to vypadá a do lidí a do dýní opravdu nikdo nevidí. Ono i do jiných věcí, ale to by bylo na dlouho a není to předmětem mého vyprávění a úvah.

Postavou, na které tento přírůstek vysvětlím, je můj vrstevník - chlapec Otmar. Záměrně jsem si vybral dítě, tedy svého vrstevníka, i když je to obrat nadčasový, platí pro všechny generace, státy i aglomerace.

Chlapec Otmar se odlišoval od vrstevníků v řadě oblastí. Jeho rodiče byli daleko starší, než rodiče jeho vrstevníků. Navíc velmi věřící, pocházející z Německa. Proto i toto jméno. Jeho slavný jmenovec byl svatořečen již v roce 846 n.l. Jeho rodina byla nemajetná, Otmara oblékali staromódně, možná i trochu nevkusně. Neměli peníze na značkové oblečení, ani na nové brýle, proto chodil v pěkně odřených, spravovaných černou izolací.

Otmar byl tak trochu kulatý, malého vzrůstu. Zato nohu měl velmi velikou, téměř jako dospělák. Jeho nos byl špičatý, tváře pihovaté. Vlasy měly nádech do zlata a byly nepoddajné. Mimo vady na kráse měl ještě zdravotní problémy. Trpěl diabetem, jako jeho babička. Měl vadu zraku, proto ty brýle. Nosil rovnátka a na levou nohu mírně pokulhával. Proto byl stydlivý a před cizími lidmi se obával projevit. Pro svůj vzhled si vyslechl nejednu nepěknou urážku.

Nicméně duši měl nádherně čistou, něžnou a křehkou. Nikomu by neublížil, ba právě naopak. Každému se snažil pomoci. Jak se říká, rozkrájel by se pro podruhé. Pomáhal starým a slabším. Byl skromný, ochotný. Měl rád život. Také měl silnou víru v lepší svět a v dobro lidí. Byl velmi inteligentní, toužil po vzdělání a nových informacích. Měl rád přírodu, vše živé.

Nicméně jeho příběh začíná smutně. O to lépe bude končit a věřím, že může být ponaučením pro nějakého toho sobce, necitu a hulváta.

Po letních prázdninách přišel „páták“ Otmar první den do své nové školy. Přestěhoval se v létě s rodiči do Olomouce, kde jeho otec získal novou práci. Musel proto změnit školu. Dříve bydlel v Kolíně. Změna se mu vůbec nelíbila. V Kolíně byl zvyklý, měl tam dobré kamarády, znal místní poměry a všichni ho brali takového, jaký byl. Se všemi dobrými a špatnými vlastnostmi. Nikdo se nesmál ani jeho jménu, ani jeho rodině, ani jeho vzhledu a povaze.

Ve škole ho čekal posměch a urážky. Jeho noví spolužáci ho odmítali přijmout mezi sebe. Paní učitelka se snažila, aby mu v jeho nové třídě bylo dobře, ale brzy to vzdala. Její profese už ji zmáhala, dodržovala hlavně učební osnovy. O vztahy mezi dětmi tolik nedbala.

Jednoho dne, když Otmar utíkal před výsměchem spolužáků, uviděl, že se na zmrzlé řece propadl led pod jeho spolužákem, který mu nejvíce ubližoval. Ani minutu nezaváhal a ihned začal chlapce zachraňovat.

Jeho pronásledovatelé na něj chvíli koukali a pak zbaběle utekli. Naštěstí šli brzy okolo dospělci a Otmarovi při jeho záchranných pracích pomohli. Otmar si lehl na led, vzal nejbližší klacek a plazil se klukovi pomoci. Naštěstí ho opravdu zachránil a stal se místním hrdinou. Zachráněný se svou autoritou zasadil o to, aby chlapce třída a okolí začala respektovat a stali se z nich nejlepší kamarádi.

Otmar byl za své hrdinství odměněn vysokými představiteli města, což s úctou a pokorou přijal. Nezaváhal ani minutu, byl skutečným hrdinou. Ačkoliv měl nejednu vadu na kráse a nebyl vůbec model ze žurnálu.

Je opravdu důležité, co máme v tom našem srdíčku, jak nás rodiče vychovávají. I když doba je dnes považována na zlou, rychlou, lze říci stop. Zastavit, vydechnout a jít svou cestou. Správnou cestou. Být slušný k lidem a dbát svých zásad.

Práce žáků ze 2.A

Moje kočička - Marek Zadražil 2. A

Moje černá kočička,
Má černá i očička.
V náručí mi pěkně vrní,
Každý den se ráda tulí.
Když je dobře, lísá se,
Když se bijí, tulí se.
Máme se moc rádi,
Jsme dobrými kamarády.

Hádej! Co je to? - Kačka Vacková

Oči jako korálky,
vyhlížejí do dálky.
Čtyři tlapky na nich drápky
pobíhají tam a zpátky.
Kvičí jako prasátko,
mrkev nesu zakrátko.
(EČROM)

Lukáš Volenec 2.A

Ve stromě má pelíšek,
po větvích skáče,
a přece to není ptáče.
Co je to?

Děvčata - Tomáš Lahoda

Mám doma Lucinku a Vendulku,
běhají spolu po venku.
Běhají dole v údolí.
Když přiběhnou,
k mámě se přitulí.

Moje koníčky

Mými zálibami jsou atletika, aerobik a anglický jazyk. Ve volném čase jezdím na kole, lyžuji, bruslím a dělám další sporty. Také ráda kreslím, tancuji, čtu a zpívám.

V atletice trénujeme a závodíme ve skoku z místa do dálky, běhu na dlouhé tratě, sprint, běh přes překážky, hod medicinbalem a hod kriketovým míčkem. Zúčastňuji se atletických závodů a již jsem získala několik medailí.

Křeček - Nikola Šebestiánová 2.A

Co má křeček rád,
to mu musím dát.
Žere zrní, pije vodu
a já ho mám pro pohodu.
Vesele se v noci točí
na svém kolotoči.
Já nemůžu spát,
musím si s ním hrát.

Poznáš zvířátko? - Šimon Výborný ze 2.A

Ostré drápky má,
není to kočka.
Nemá vůbec ocásek,
zato bystrá očka.
Má strakatý kožíšek,
taky rád sní oříšek.
Kvíká jako prase
A nežije v lese.
(EČROM)

Ondra Horák 2.C

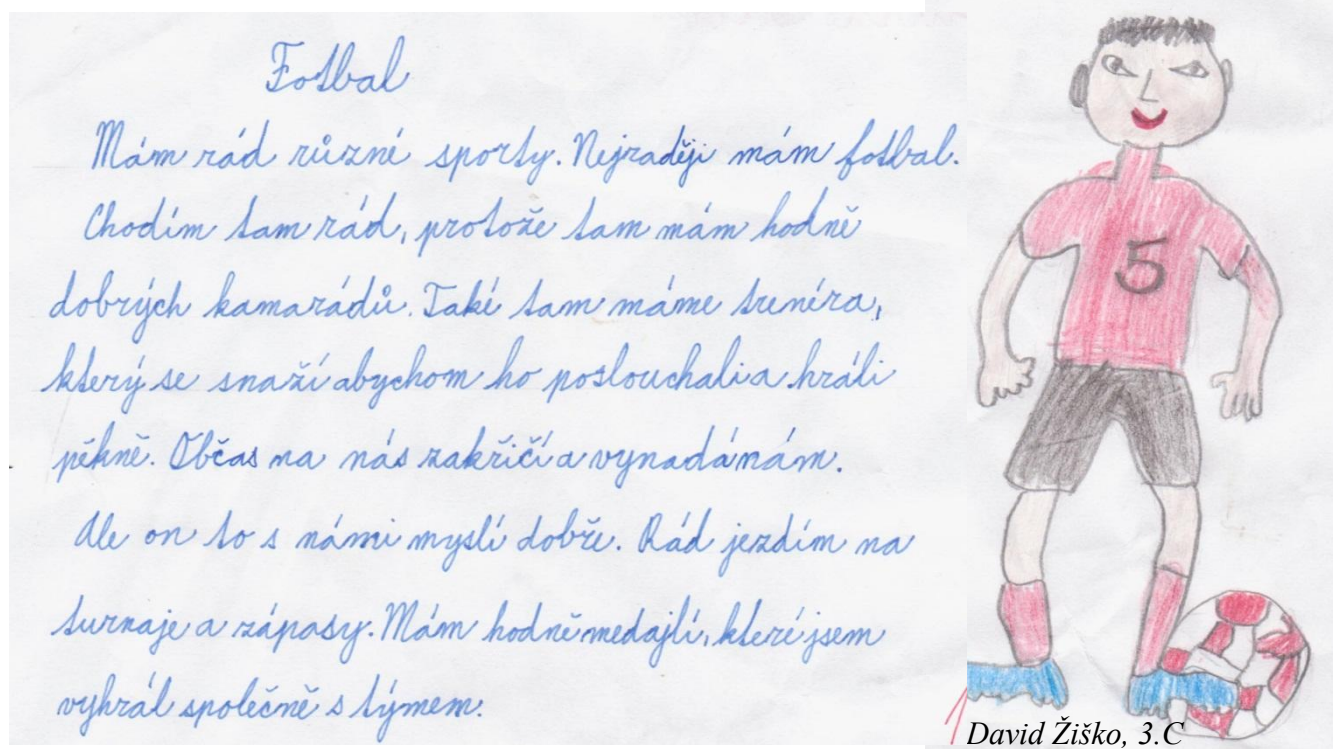
Má špičatý čumáček,
čtyři krátké nožky,
tělo jako jehelníček,
Dupe si to hezky.

Kočka - Patrik Slaviček 2.C

Kočka dělá neplechu,
dáme jí pár ořechů.
Ořechy však kočka nejí,
myši ona nejraději.

Aerobik je cvičení na hudbu. Nacvičujeme různé sestavy a pak vystupujeme v různých soutěžích. Tento kroužek vede na naší škole paní učitelka Pospíšilová. *Natálie Kesnerová 3.C*

Příběhy s vyjmenovanými slovy

Sýsel a lup - Natálka Akolová

Sýček a sýsel se potkali v lese. Sýček se podivil, co to sýsel nese. Sýkoře vypadl při letu sýr, tak jsem ho popadl a utíkám s ním. Sychravé počasí zmáčí mi lup, takhle se rozsype, už abych ho slup. Pak budu sytý a válet se v pelišku a sýru nezbude, než mi ležet v bříšku.

Myš a hlemýžď

Myš a hlemýžď jsou kamarádi. Mají se rádi. Bydlí spolu v Litomyšli. Myš našla jednoho dne chmýří. Hlemýžď ho omylem snědl. Myslel, že je to dobrota, ale zmýlil se. Dusil se a začal sebou smýkat. Naštěstí ho zachránil malinkatý hmyz. Od té doby myš vše zamyká.

Mytí auta - Lukáš Pošík

Dnes jsem myslel, že umyji tátovi auto. Nejprve jsem vymýtil hmyz z auta a i to

chmýří, co spadlo na kapotu. Zamkl jsem dveře a okna. Umyl jsem auto v mýdlové lázni. Sice jsem pracoval hlemýždím tempem, ale zbylo mi ještě trochu mýdlové vody. Poté jsme všichni mohli vyrazit na výlet. Cestou do Litomyšle jsme dostali smyk, protože se nám kolem auta nachomýtla myš. Nerad bych se mýlil, ale vypadá to na děšť. Rozdmýchali jsme válce motoru a auto vyrazilo jako závod'ák, jako by si přálo, aby nezmoklo.

Kamarádi - Ondra Vorlíček

Radek a Matouš jsou kamarádi. Oba dva mají bystré myšlení. Oba dva se zajímají o hmyz. Ale myši a hlemýždě v oblíbení nemají. Rádi jezdí s rodiči nocovat na mýtinu. Na mýtině je vždy chmýří a oheň se musí rozdmýchat. Někdy se k nim nachomýtně zajíc. Jednou by chtěli jet do Litomyšle.

Moje koničky

Mezi mé oblíbené koničky patří: gymnastika, keramika, malba, sport.

Na kroužek gymnastiky chodím ve škole. Učíme se nové cviky a také opakujeme cviky co už umíme. Trénujeme sestavy, s kterými vystupujeme na školních akcích.

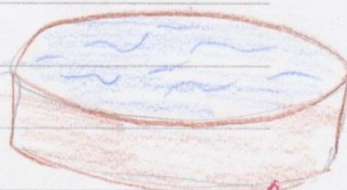
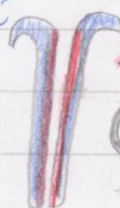
Kroužek keramiky siž navštěvuji ve škole. Vyroby děláme podle naší fantazie, nebo podle předlohy.

Vyroby z keramické hlíny se vypalují a po vypálení někdy naglezují a znovu vypálí. Práce s keramickou hlínou mně baví a nejčastěji na tom je, že mohu vyrobit téměř cokoliv, kam sahá má fantazie a zručnost.

Na malování chodím ^{do} lidušky, kde se učím základní techniky. Na tento kroužek chodím, protože mně baví malovat. Paní učitelka radá si ma, na které máme hodinu a půl.

Ráda sportuji. Mezi mé oblíbené sporty patří jízda na kole, bruslení, lyžování, plavání a skákání na trampolíně.

Markéta Jírovská
3.C.

Opakujeme vyjmenovaná slova – práce dětí ze 4.B

Mám doma vyžle - Veronika Pokorná

Mám doma vyžle - je velmi vysoké. Nazýváme jí Belga. Pořád se dívá na trpaslíka, kterého máme na zahradě. Nazývá se zahradní trpaslík. Když na Belgu vypláznu jazyk, ona na mě

vyplázne jazyk také. Brzy jí bude první rok. Je to ještě štěně. Někdy štěká na naši vydru. Když odejdeme bez ní, slyšíme klasický povyk. Dům máme dvě míle od letiště, které se nazývá Ruzyně. Belga má jazyk krásně červený. Mám ji moc ráda. Jako vyžle je hubená, ale je to roztomilé štěně. Můj otec je vysoký, nemá Belgu rád. Ale mě o Belgu nepřipraví.

Výlet k moři - Patrik Ďatko

Ráno jsem vstal a máma mi řekla, abych si zvykal vstávat brzy – v 7 hodin. Dneska totiž jedeme k moři. Pojedeme na letiště jménem Ruzyně. Málem jsem si zapomněl vzít do letadla žvýkačky, abych mohl přežvykovat. A tak jsme vyletěli v 9 hodin. Letěli jsme šest hodin a

vystoupili jsme v Chorvatsku. Šli jsme do vysokého domu. Šli jsme dovnitř rozbalit a večer jsme šli brzo spát, protože jsme byli unaveni.

Matyáš Merta

Brzy se narodí syn, co bude mít velký jazyk. Narodí se asi v porodnici v Ruzyni. Nazývá se Karel. Musím si na něj zvykat. Zajímá mě, jak bude vypadat. Asi bude něco žvýkat, nebo to bude vyžle, nebo bude vysoký, nebo bude často výskat, nebo bude vypadat jako výr a vydra.

Pyšný slepýš - Karolína Tvrdá

Byl jednou jeden slepýš. Ten slepýš byl strašně pyšný. Každý den se pýřil před zrcadlem. Jednou přes jeho příbytek klopýtl malý chlapec a ztratil svůj třpytivý prsten. Slepýš si prsten navlékl na ocas a byl ještě pyšnější. Jednou přejížděl přes jeho doupe královský kočár. Slepýš se čepýřil, až se červenal. Potom ztratil svou pýchu a byl jako ostatní slepýši.

Slepýš - Patrik Ďatko

Klopýtl jsem o kámen a pod ním byl slepýš. Lekl jsem se. Snažil jsem se ho chytit do pytle. Slepýš je malý had a jeho kůže se na sluníčku třpytí. V pytli jsem ho přinesl domů ukázat tátovi. Táta byl na mě pyšný. Zpytoval jsem svědomí a slepýše jsem pustil.

Slepýš a kůň - Eliška Pavlíková

Byl jednou jeden slepýš, který se bál netopýrů. Vždy, když ho uviděl, rychle se schoval. Měl i kamaráda koně, který měl kopyto a nosil na sobě pytel, který se třpytil. Kůň vždy, když viděl pýr, hned se najedl a pokračoval v cestě. Jednou, když šel na cestu a slepýš se přidal, tak se najednou slepýš zeptal: „Koníku Bertíku, proč na sobě nosíš ten pytel?“ Kůň odpověděl: „Protože je vzácný, jsou v něm peníze.“ Když šli, tak viděli hejno včel, které sbíraly pyl. Pak viděli ptáčky, kteří se čepýřili u vody. Potom našli stáj u vody a nikdo tam nebyl, tak se tam zabydleli.

Pomoc v domácnosti - Patrik Ďatko

Pomohl jsem mamince umýt nádobí. Maminka si myslela, že to neumím. Mýlila se. Potom jsem pomáhal mamince venku. Všude kolem nás lítal hmyz. Pod nohama mi proběhla myš. Měl jsem myšlenku, že nastražím past. Mýlil jsem se, myš se nechytla. Musíme pořádně zamykat dveře.

Hlemýžď na mýtině - Eliška Pavlíková

Myš si myslela, že si může zamykat své chmýří před hlemýžďem a hmyzem. Na mýtině se nachomýtl hlemýžď a neomylně otevřel zamykací zámek u dveří a její chmýří odnesl do Litomyšle. Na náměstí zrovna probíhala party. Dmýchal oheň a lidé honem zamykali své dveře. My jsme také utíkali, neboť jsme se nechtěli zmýlit, že party není pro nás, nýbrž pro hmyz a hlemýžďe.

Soňa Pernicová - Byla jednou jedna malá myška. Moc ráda si hrála s hlemýžděm Pepou a s hmyzem Honzou. Často chodívali do starého lesa. Ale jednoho dne místo lesa uviděli mýtinu. Všichni - myška, hlemýžď Pepa a hmyz Honza byli moc smutní. Na velké ceduli si všichni přečetli, že se tam bude stavět město Litomyšl. Všichni si mysleli, že tam bude lepší les pro všechna zvířátka (myšky, hlemýždě a také hmyz). Pomalu se stmívalo, a tak všichni tři kamarádi šli spinkat do svého zachmýřeného pelíšku.

Lyže - Eliška Pavlíková

Byl jednou jeden kluk jménem Honza. Zítra měl jet na lyže. Takže si musí sbalit plyšovou hračku. Měl strach, protože vždycky spadne a pak vzlyká. Jeho táta má lysinu. Maminka přišla do pokoje a řekla: "Na, vypij to, to je pelyňkový čaj".

Můj táta si na lyžích zlomil lýtko, ale ten nevzlykal, spíš rychle polykal jako já.

Bydlíme u starého mlýna, kde se při bouřce blýská. Vždycky to slyším, když polykám čaj, který si vychutnávám v posteli. Máma, když se zlobí, tak plýtvá jídlem. Uplynul čas, a já jsem si taky zlomil lýtko.

Karolína Tvrdá

Slyšela jsem mlýn. U mlýna se blýskalo. Malé dítě začalo vzlykat. Jeho tatínek je lysý. Má poraněné lýtko. Uplynulo mnoho času na lyžování. Malé dítě dostalo plyšového medvěda a natrhalo pelyněk. Maminka z něho udělala hořký čaj. Dítě nechtělo čaj spolykat a začalo znovu vzlykat. Maminka ho uklidnila a podala mu plyšového medvěda, aby si mohl hrát.

O lyžařovi

Byl jednou jeden lyžař a ten měl rád závody na lyžích. Když se účastnil desátého závodu tak si poranil lýtko a musel ležet v nemocnici a nemohl se účastnit závodu. V nemocnici musel zůstat měsíc ale když ho pustily z nemocnice bylo jaro. Tak šel na procházku do parku a tam viděl , lýkožrouta a pelyněk. Ale už bylo jaro a léto a podzim a zima a byli závody na lyžích a lyžař je vyhrál.

Maty- Slyšel jsem o mlýně, kde žije lysý mlynář. Jmenuje se Pavel Vzlykal. Jednou šel ven a začalo se blýskat, tak pospíchal domů. Najednou zakopl a málem si zlomil lýtkovou kost. Jak tam tak ležel, nastydl. Zvedl se, ušel dvacet metrů a uviděl pelyněk. Šel domů a uvařil si čaj. Ten potom polykal po lžičkách.

O myši a hlemýžd'ovi - Johan Schön

Byla jednou jedna myš, která bydlela v Litomyšli. Ale v Litomyšli bydlel i hlemýžď a ti dva byli velcí kamarádi. Jednoho dne šli do lesa. Ale v lese se mýtilo a tak šli jinam, ale kam? Museli něco vymyslet. A tak šli ke starému kováři, který právě dmýchal vzduch do ohně a jeho dcera mu hrála na housle. Smyčec se po houslích rychle smýkal. Ale už byla tma a museli se vrátit do Litomyšle.

Výlet do Litomyšle - Filip Moc

Jednou jsme jeli na krásný výlet do Litomyšle a po cestě jsme zastavili na mýtině a tam jsme viděli hmyz a hlemýždě. U mýtiny byl mlýn a v tom mlýně se nachomýtla myš k zrnku obilí. Mlýn se musí na noc zamykat. Na mýtině foukal vítr a dmýchal chmýří od pampelišek. Ale za chvíli začalo pršet. A když jsme se jeli někam najíst, po silnici se nám to smýkalo. Z celého výletu jsme měli krásné zážitky.

Třída 4.B se zapojila do celostátní celoroční ekologické soutěže Zvoneček. Jedním z úkolů, které plnili, bylo napsat předvánoční dopis. Jejich práce byly velmi povedené. Tady je jedna z nich: **Vánoční pozdrav**

Je večer před Štědrým dnem, venku na nebi svítí hvězdičky a padá sníh. U nás ve stáji je krásně teplo, koně přežvykují svou večerní dávku sena a občas si spokojeně odfrknou. Já jsem přitulená ke své mamince a všichni bychom ti chtěli poděkovat, jak se o nás celý rok staráš, poskytuješ nám dostatek pohybu, kvalitního krmení a různých pamlsků a máš nás ráda.

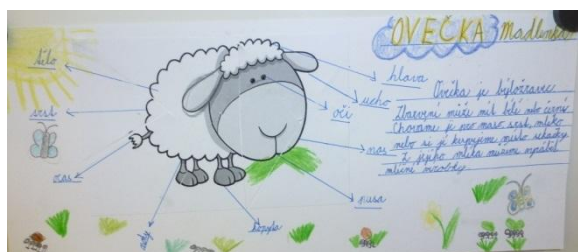
Víme, že na nás nezapomeneš ani zítra a přineseš nám jablíčka a mrkev. Děkujeme ti za tvou starost, trpělivost a péči a přežeme ti krásné a veselé Vánoce. Hřibátko Solery a spol ♡

Projekt Ovečky ve 4.B

Dnes na projektu jsem se zapojila hodně ve všech úkolech, které jsme měli udělat, např. puzzle s ovečkou, dopisování příběhu,...

Nejvíce se mi líbilo, když jsme plnili různé úkoly a zaujalo mě pletení šály na hrábích. Moc mi to nešlo, ale pak jsem pochopila, jak se to dělá. Projekt byl super. Líbilo se mi, že to bylo o ovečce. Zaujaly mě nové informace. Při prvním úkolu jsem byla ve dvojici s Karolínou. Měly jsme složit puzzle. Já jsem skládala, lepila a Kája popisovala obrázek. Po splnění tohoto úkolu jsem se zapojila i do dalších tří.

Co se mi líbilo? Nejvíce se mi líbila práce s vlnou a skládání obrázku ovečky. Všichni z celé naší skupiny jsme spolupracovali a nehádali se. Nelíbilo se mi, že při některých úkolech kluci z jiných skupin vyrušovali. Dnešní projektový den se mi velice líbil. *Soňa Pernicová*

Na louce se potkaly dvě ovce. Jedna byla bílá, druhá červená. Zastavily se u velké žluté květiny, čichaly k ní a povídaly si: „Ta hezky voní, já mám na ni velkou chuť.“ Druhá ovečka řekla: „Ne, dokud

nebudou dvě.“ Domluvily se, že ji nesní ani jedna. Potom se rozhodly, že se jim květina tuze líbí a asi bude i velmi chutná. Počkají, až se rozmnoží, a obě dvě si na ní pak pochutnají. Čekaly a čekaly, ale rostlinka stále nic. Ovce se na sebe večer podívaly a potom šly domů a řekly si, že se tam ráno vrátí. Druhý den se vrátily a květina tam nebyla, pak si všimly hnědé ovce, jak žvýká jejich krásnou žlutou květinu. *Natálka Akolová, Johan Schön, Patrik Ďatko, Filip Karel*

Na louce se potkaly dvě ovce. Jedna byla černá, tlustá a chlupatá, druhá byla bílá, hubená a bez chlupů. Zastavily se u velké žluté květiny, čichaly k ní a povídaly si: „Co je to za kytku?“ říká černá a bílá odpovídá: „To je přerostlá pampeliška.“ Černá dodává: „Já jsem na světě tak dlouho, že ani nevím, že je to pampeliška.“ Potom se rozhodly, že se jim květina tuze líbí a asi bude i velmi chutná. Počkají, až se rozmnoží, a obě dvě si na ní pak pochutnají. Čekaly a čekaly, ale rostlinka stále nic. Ovce se na sebe večer podívaly a křičí jedna na druhou, že je tam moc dlouho, bílá křičí, že už měla být u mámy. A černá řvala na bílou, že už měla být u stáda, jinak ji bude hledat ovčácký pes. Tak se rozloučily a šly domů. Květina rostla a rostla až byla obrovská. *Saša Gamkrelidze, Anetka Nekolová, Ondra Vorlíček, Filip Moc*

Na louce se potkaly dvě ovce. Jedna byla huňatá a černá, druhá byla bílá a zrovna ostříhaná. Zastavily se u velké žluté květiny, čichaly k ní a povídaly si: „Ta krásně voní. Škoda, že nejsou dvě, abychom se obě najedly.“ Potom se rozhodly, že se jim květina tuze líbí a asi bude i velmi chutná. Počkají, až se rozmnoží, a obě dvě si na ní pak pochutnají. Čekaly a čekaly, ale rostlinka stále nic. Ovce se na sebe večer podívaly a řekly: „Půjdeme na pastvu a najíme se tam. Zítra se podíváme, jestli se nerozmnožila. A pokud ne, půjdeme jinam na nějakou jinou velikou louku a tam se velice a velice dobře najíme.“ *Viktorka Neradová, Eliška Pavlíková, Lenka Černá, Vendy Nováková*

Na louce se potkaly dvě ovce. Jedna byla šedá a trochu menší, druhá byla černá a větší. Zastavily se u velké žluté květiny, čichaly k ní a povídaly si: „To je pampeliška“, poučuje větší. „Aha, já si myslela, že je to slunečnice,“ odpovídá menší. „Tak ji ochutnej a uvidíš, že je dobrá,“ říká větší. Potom se rozhodly, že se jim květina tuze líbí a asi bude i velmi chutná. Počkají, až se rozmnoží, a obě dvě si na ní pak pochutnají. Čekaly a čekaly, ale rostlinka stále nic. Ovce se na sebe večer podívaly a větší říká: „Už mě to tu nebaví, co kdybychom šly už domů, blíží se bouře.“ „Tak jo.“ Odpověděla ta menší. Když se vrátily domů, uviděly, že

jim pastevec natrhal spoustu pampelišek. Malá najednou povídá: „Tak proto byla na louce jen jedna jediná.“ *Nicolka Husáková*

Na louce se potkaly dvě ovce. Jedna byla hnědá, druhá bílá. Zastavily se u velké žluté květiny, čichaly k ní a povídaly si: „Ta ale voní, vid'. Co takhle si ji vzít domů a tak ji sníst?“ Potom se rozhodly, že se jim květina tuze líbí a asi bude i velmi chutná. Počkají, až se rozmnoží, a obě dvě si na ní pak pochutnají. Čekaly a čekaly, ale rostlinka stále nic. Ovce se na sebe večer podívaly a naštvaly se. Začaly se o ni hádat. A pak jednu napadlo, dát jí hnojivo. Uplynul den a kytky se rozmnožily. Přestaly se hádat a každá měla svůj podíl. *Matyáš Merta, Lukáš Pošík, Tereška Chromá, Láďa Šnajdr*

Na louce se potkaly dvě ovce. Jedna byla černá, druhá bílá. Zastavily se u velké žluté květiny, čichaly k ní a povídaly si: „Jé, to je hezká květinka.“ „Myslíš,“ zeptala se černá ovečka té bílé, „že je to pampeliška?“ Bílá odpovídá: „Je to pampeliška.“ Potom se rozhodly, že se jim květina tuze líbí a asi bude i velmi chutná. Počkají, až se rozmnoží a obě dvě si na ní pak pochutnají. Čekaly a čekaly, ale rostlinka stále nic. Ovce se na sebe večer podívaly a říkaly si, že se zeptají maminky, proč se nerozmnožila. Maminka jim řekla, že to trvá déle, než se květiny rozmnoží. *Soňa Pernicová, Veronika Pokorná, Karolínka Tvrďá*

Milí druháci,

není mezi vámi nikdo, kdo by nezatoužil mít doma nějaké zvířátko. Je nás mnoho, kteří se už o chundelatého mazlíčka doma pečlivě staráme. Ale všichni máte velikou pochvalu, protože umíte o svých čtyřnohých kamarádech také hezky napsat. S velikou chutí jsem si já a snad i ostatní čtenáři vaše ukázky přečetla. *Vlasta Horová*

Moje babička má doma fenu kokršpaněla. Jmenuje se Bára. Má hnědou srst, velké uši a malý černý čumáček. Je to masožravec. Mám ji rád, protože je roztomilá. *Ondřej Novotný*

Můj domácí mazlíček je fena čivavy. Čivava je nejmenší plemeno psa na světě. Jmenuje se Locika. Ráda hodně štěká. Umí povel „sedni a popros“. Ale jenom za ňaminku *Šimon Kučera*
Mám doma kocourka. Jmenuje se Samík. Je mourovatý. Má ostré drápy a zuby. Někdy si spolu hrajeme. Mám ho moc rád. *Adam Koiš*

Má nohy s malými tlapkami, krátké tělo, malý ocásek, jemnou srst a malou hlavu s očima jako korálky. Barvu může mít různou – šedou, bílou, rezavou a hnědou. Co je to? *Ondřej Nováček*

Můj mazlíček je šedivý a heboučký, ocásek má dlouhý, má ho jako mávátko. Má bystrá očka jako dva korálky. Ráda mlsá rozinky a vše hlodá zoubky. Nejraději si hraje se mnou. Už víš, co je to? *Julie Bauerová*

Chovám doma osmáky degu. Jsou to dva chlupatí rošťáci. Srst mají hnědočernou. Strašně rádi běhají v kolotoči. Mají rádi seno, kousají tvrdý chléb. Někdy zlobí kocoura. *Vojtěch Šimek*

Můj králíček se jmenuje Ferda. Každý den potřebuje čistou vodu, ječmen a granulky s vitamíny a seno. *Jakub Pospíšil*

Je to malinké, má to dvě malá očka a ocásek. Může mít všechny barvy. Krmím ji granulky. Prohání se ve skleněné nádobě plné průzračné vody. *Sára Šlégrová*

Můj domácí mazlíček nemá nohy, má rád vodu a je různobarevný. *Gabriela Lísková*

Ve dne mlčí, v noci vrčí,
hlídá to, ale nemá pušku,
vidí letět každou mušku.
Můj chlupatý kamarád
hraje si se mnou rád.
Co je to?

Jana Černá

Očka jako uhlíčky,
zoubky jako perličky.
Malý šedý kabátek -
nosí ho nejen na svátek.
Žere malá zrníčka,
chutná mu i vodička.
Co je to?

Oliver Šmahel

Má to hlavu jako kočka,
má to nohy jako kočka,
má to ocas jako kočka,
není to kočka ani kocour
a spí to v botě.

Je to přeci - - - -

Jan Bláha

Bydlím venku, hlídám dům,
jak někoho uvidím,
svého pána probudím.
Kdo jsem?
Patrik Hoffman

Má to dlouhé slechy,
rychle běhá.
Rád chroupe mrkev a
suchý tvrdý chléb.
Co je to?
David Vařečka

Kožíšek má z hedvábí,
plesy ji však nevábí.
Tančit totiž nedovede,
radši mňouká nebo přede.
Vojtěch Šimek

Malá černá očka,
když spinká, je schoulený do
klubička.
Jídlo schová do tváře,
má je jak dva polštáře.
Jakub Nol

28 zoubků má,
slechy dobře poslouchá.
Žvýká seno, žito, mrkev,
ječmínek,
zoubky okusuje kmínek.
Jakub Pospíšil

Štěká, vrčí, zuby cení,
Lepší hlídač nad něj není.
Má rád děti, chce si hrát,
Je to věrný kamarád.
Albert Hořejš

Máme doma zvířátko,
Není to však koťátko.
Čtyři nožky, malá ouška,
Oči jako korálky,
Ale pozor na drápy.
Kdo k nám přijde, ten se
lekne,
Ono totiž vždycky štěkne.
Lukáš Chloupek